

РЕШЕНИЕ

№ 17997

гр. София, 12.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4000** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК вр. чл.84 ал.2 ЗУБ.

Образувано е по жалба от 23.03.2026г. на Д. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на У., чрез процесуален представител, срещу Решение № 32-ОК/06.03.2026г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е не е допусната последваща молба рег. №УП 23428/17.02.2026г. на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата и в съдебно заседание се иска отмяна на оспорвания акт, като се твърди, че жалбоподателят е посочил нови обстоятелства в молбата си, поради което същата е последваща. Счита, че до момента не са разглеждани от административния орган твърденията на жалбоподателя за опасност от преследване по религиозен признак. Отделно от това се сочи, че административният орган е бил длъжен да разгледа отново фактите, представени в подкрепа на молбата, вкл. когато тези факти вече са били преценени от органа, който е отхвърлил първоначалната молба за международна закрила. По същество се иска отмяна на оспорваното решение.

Ответникът – Интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуален представител, в съдебно заседание оспорва жалбата, като счита решението си за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Посочва, че обстоятелствата относно религиозната принадлежност на жалбоподателя са обсъждани обстойно в предходни производства, вкл.и при разглеждане на молби за международна закрила на майка му, когато

жалбоподателят е бил малолетен. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 8887/27.08.2024 г. на Председателя на ДАБ /л. 66-70/ на жалбоподателя е отказано представянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решение № 18669/02.06.2025 г. на Административен съд – София –град, 26-ти състав по адм. дело № 9563/2024г. по описа на Административен съд – София-град, съдът е отхвърлил жалбата на Д. К. против решение № 8887/27.08.2024 г. на Председателя на ДАБ в частта, с която на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9, ал. 1 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за международна закрила, рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ – С., на основанията в Директива 2011/95/ ЕС. С решението на АССГ съдът е отменил Решение № 8887/27.08.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е отхвърлена последваща, по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, молба за предоставяне на международна закрила (рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ - С.) поради липса на предпоставките по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ и е върнал преписката на административния орган – председателя на ДАБ – МС за ново произнасяне по молба рег. № 8851 от 22.01.2024 г. на РПЦ – С., депозирана от Д. К., гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], относно предпоставките за приложение на чл. 9, ал. 8 вр. чл. 32, ал. 3 от ЗУБ за предоставяне на право на пребиваване по други причини от хуманитарен характер, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. /л.47 и сл./

С решение № 10413/28.10.2025 г. на ВАС по адм. дело 8240/2025 г. по описа на ВАС съдът е отменил решение № 18669/02.06.2025 г. на Административен съд – София –град, 26-ти състав по адм. дело № 9563/2024г. по описа на на АССГ в частта, с която е отменено решение № 8887/27.08.2024 г. на Председателя на ДАБ и е отхвърлил жалбата на К. срещу решение № 8887/27.08.2024 г. на Председателя на ДАБ. /л.37 и сл./

На 17.02.2026г. Д. К. е подал последваща молба рег. №УП 23428/17.02.2026г. за предоставяне на международна закрила, в която е посочил, че от четиригодишна възраст пребивава в Република България и приема държавата като своя родина. Посочва като ново обстоятелство, че дирекция „миграция“ МВР не са предприели действия по извеждането му от страната, където пребивава 25 години. Посочва, че с решение на ВАС е отменена наложената спрямо него заповед за връщане в страната му на произход и към момента няма законова възможност да му бъдат издадени документи за самоличност. Отделно от това сочи, че е невъзможно за него да се върне в страната си по произход, тъй като би бил изправен пред сериозен риск от преследване поради религиозната му принадлежност-той изповядвал източноправославие, а У. е преимуществено мюсюлманска страна. Соци, че в У. положението е несигурно, няма роднини, дом и собственост там. /л.33/

С Решение № 32-ОК/06.03.2026г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС не е допусната последваща молба рег. №УП 23428/17.02.2026г. на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила. Направен е подробен анализ на изложените обстоятелства в молбата на жалбоподателя, като е посочено, че твърденията му не представляват нови факти и обстоятелства, различни от обсъжданите в първоначалната му молба за международна закрила. Посочено е, че наведените обстоятелства не попадат в приложното поле на чл.9 ал.8 ЗУБ и тази информация вече е подробно обсъдена в решение

№8887/27.08.2022г. на Председателя на ДАБ. С оспорваното решение е направено разграничение между производството по предоставяне на международна закрила и това по предоставяне на право на пребиваване като изключителна компетентност на Министерство на вътрешните работи. Относно твърденията на жалбоподателя за риск от преследване поради религиозната му принадлежност е посочено, че позоваването на общи констатации, без конкретизация и без индивидуална връзка с личното му положение, не покрива критерия „нови обстоятелства“ по чл.13 ал.2 ЗУБ. В допълнение е посочено, че не съществува съществена промяна на общественно-политическата обстановка в У., която да представлява ново обстоятелство.

В съдебно заседание ответникът е представил актуална справка от 17.04.2026 г. от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за актуалната общественно-политическа обстановка в С. /л. 199 и сл./.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Обжалваното решение е издадено от И. М. М., която със заповед № РД05-77/05.02.2024 г. на Председателя на ДАБ, е определена за интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ –л.22.

Решението е издадено в изискуемата от закона форма, съдържа реквизитите на индивидуален административен акт по Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, мотивирано е с фактическите и правни основания за недопускане на молбата.

Спазени са административнопроизводствените правила. Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76в, ал.1 ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации съгласно чл. 23, ал. 1 ЗУБ, както и да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение съгласно чл.29а ЗУБ. Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл. 58, ал. 7 ЗУБ. Ето защо процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения – изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Процесната молба за международна закрила е разгледана като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България. Втората хипотеза – производството за предоставяне на международна закрила в Република България да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напуснал територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз „или“, следователно за жалбоподателя е изпълнена втората хипотеза от нормативния текст. В случая жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от доказателствата по делото, че процесната молба е последваща такава по смисъла

на посочената норма – постановено е едно предходно, влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България, което е достатъчно да се приеме, че молбата му е последваща по смисъла на закона.

Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ предвижда, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. На свой ред нормата на чл. 76а ЗУБ визира задължението на административния орган да прецени допустимостта на последващата молба за международна закрила, преди да се пристъпи към разглеждането ѝ по същество. Съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Процедурните правила относно разглеждането на последващите молби са уредени в чл. 42 от Директива 2013/32/ЕС, като е предоставено на държавите-членки право да могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно чл. 40 от Директива 2013/32/ЕС. Тези правила могат да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура.

Нормата на това чл. 33, §2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл. 40, §2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, §2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по §2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл. 40, §3 от Директива 2013/32/ЕС).

В случая интервюиращият орган е действал в съответствие с европейските процедурни правила.

За нови обстоятелства по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Преклудирани са тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл. 40, §2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, §2, б. "г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл. 40, §3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут.

Според тълкуването на СЕС, предоставено в т. 58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл. 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл. 12, §1, б. "а", изречение второ от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В последващата си молба жалбоподателят се е позовал на обстоятелства, които е счел за нови и относими към личната му бежанска история, а именно религиозната му принадлежност, пребиваването му в Република България от 4-годишна възраст и липсата на действия от страна на дирекция „Миграция“ МВР по извеждането му от страната и липсата на законова възможност да му бъдат издадени документи за самоличност. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че в оспорваното решение интервюиращият орган не е разгледал и не се е произнесъл по така посочените в последващата му молба обстоятелства. Напротив-всяко едно от тях е подробно анализирано и обсъдено от интервюиращия орган. С оспорваното решение изрично е направено разграничение между производството по предоставяне на международна закрила и това по предоставяне на право на пребиваване като изключителна компетентност на Министерство на вътрешните работи. Относно твърденията на жалбоподателя за риск от преследване поради религиозната му принадлежност е посочено, че позоваването на общи констатации, без конкретизация и без индивидуална връзка с личното му положение, не покрива критерия „нови обстоятелства“ по чл.13 ал.2 ЗУБ. В допълнение е посочено, че не съществува съществена промяна на общественно-политическата обстановка в У., която да представлява ново обстоятелство.

Вярно е, че до момента не са разглеждани от административния орган твърденията на жалбоподателя за опасност от преследване по религиозен признак, но в оспорваното решение същите са анализирани и обсъдени детайлно и в този смисъл няма нарушение. Видно от изложените мотиви на оспорвания акт, така изложените твърдения на жалбоподателя са подробно анализирани и оборени на базата на останалите доказателства по административната преписка. Въз основа на анализа на данните за ситуацията в У., правилно административният орган е констатирал, че не са налице

законовите основания за допускане на последващата молба до производство за представяне на международна закрила. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Следва да бъде посочено, че съгласно съдебната практика във връзка с установената обществено - политическа и икономическа обстановка в страната по произход, следва да бъде съобразено основното правило, формулирано в т. 39 от решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело С- 465/07, с което се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че съгласно Решение от 13 юни 2024г. на СЕС по дело С-563/22 на СЕС административният орган е бил длъжен да разгледа отново фактите, представени в подкрепа на молбата, вкл. когато тези факти вече са били преценени от органа, който е отхвърлил първоначалната молба за международна закрила, на следва да се отбележи, че интервюиращият орган ги е обсъдил подробно, като е посочено, че твърденията му не представляват нови факти и обстоятелства, различни от обсъжданите в първоначалната му молба за международна закрила. В този смисъл при произнасянето си в случая административният орган изцяло се е съобразил с извода на СЕС в посоченото решение, че член 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила. В допълнение, обаче, следва да се посочи, че решението на СЕС касае не недопускането на последваща молба, а отхвърлянето и като неоснователна.

Предвид изложеното, съдът намира, че не се установяват нито нови обстоятелства, нито е налице изискването тези нови обстоятелства да са от съществено значение за личното положение на жалбоподателя в държавата и по произход, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 23.03.2026г. на Д. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на У., чрез процесуален представител, срещу Решение № 32-ОК/06.03.2026г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е не е допусната последваща молба рег. №УП 23428/17.02.2026г. на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 85 ал. 3 ЗУБ.

СЪДИЯ:

